

73 Not

17. Szám.

rátainknak s a
és növényeken.
házi állatokon
zításával hozzá
get viruló álla-
ompás alkotásai
ez.«
tkor.
tak :
— Fecske.

TÁJA.

arlóságot, nem
a. Már többször
rgó bácsi és ne
assy Sarolta.
bajból! Hajad
megint leány-
n telt. — Mol-
heti számában
yok közül: az
s láng-bagoly, a
s láng-bagoly, amit min-
gtalálhatsz. —
ekből néhányat
erő szerencsés
a bajon. Az új
éten kerül sor.
tek beküldését
tv. A kis lány
zivenes látlak.

ÁG.

megyei insé-
e küldöttek:
yüjtése 1 frt
mama 20 kr.,
Jenő 20 kr.,
zv. Hennelne
klós 30 kr.)
rt., Hirschler
es adakozók:
és Henrik
irschler Elek
gmond 1 frt.,
és Katinka
e 3 frt.

kegyes ada-
rgó bácsi

theneum-épület.
Budapest.

KIS NYÚL

KIS NYÚL. (Lásd a 282. lapon.)

XLII. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Mecsielen hetenkint egy nap 10 11

1892 május 1. é

JÁNOS VARGA SZERENCSEJE.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek :

János, varga
Várfalvi báró.

Pista, a báró inasa.
Mariska, szobaleány.

Ambrus, öreg hárfás.

Színhely : Szegényes varga-műhely. Elöl asztal és székek. A háttérben középen nyitott ajtó, melyen át az utcára látni. Az ajtótól jobbra ablak, mellette asztal, tele rakva csizmával, cipővel és szerszámmal.

Első jelenet.

János, (a dolgozó asztalnál alacsony széken ülve csizmát foltoz és dalol.)

Szegény varga vagyok én,
Rongyos csizmát foldok én,
Olyan foltot ütök rája,
Jobban tart mint uj korába!
Ebből jól megélek én,
Ügyes varga vagyok én.

Meglehet, hogy ennél már szebb rigmust is fundáltak ki, de fogadok tiz pár füzös cipőbe egy pár lyukas bakancs ellen, hogy ilyen igaz verset még az a híres Petőfi sem fundált ki. Mert hogy szegény vagyok, már azt a vak is láthatja, és hogy rongyos csizmát, cipőt foltozok, — no aki nem hiszi, nézze végig ezt a csomót, talál-e csak egyet is, amelyiknek ne volna valami lyukas nyavalyája. És tessék aztán megnézni, mikor meggyógyítottam, nem ér-e föl akármelyik vadonutuj cipellővel? Már ami azt illeti, én is jobb szeretnék olyan majszter lenni, aki csupa uj cipőt, csizmát varr... de majd megjön még annak is a napja, mire nagyra nő a bajuszom. Beérem én most azzal is, hogy foltozó varga vagyok ... szegény jó

apám ... Isten nyugosztalja haló porában, mindig azt mondta: »Jancsi fiam, soha se vedd meg a becsületes munkát, akármilyen szerény munka is; csak végezd jól és akkor hasznos ember leszel!« Igaz is. Ha én nem volnék, mi lenne ebből a sok rongyos csizmából? Lehet-e annál jelesebb mesterség, mint lyukas cipőt megfoltozni? Ha lyukas marad, akkor annak, aki viseli, nedves lesz a lába, náthát kap, influenzát kap, tüdő-gyulladásba esik, meghal és eltemetik. Ettől is biztosan megmentem. Mert hát sokan vagyunk ám szegény ördögök ... Például itt a szomszédban az az öreg irnok ... az bizony nem szaggat el egy esztendőben többet egy pár cipőnél, persze az én segítségemmel. Olyan fainul megfoltozom, hogy tovább tart, mint uj korában és a szegény Vendel bácsi maga is csodálkozik, hogy olyan olcsón csinálom. Persze, legjobban szeretném ingyen csinálni neki ... de ez bántaná. Meg annak a kedves kis Marikának is itt a balfelöli szomszédban. Az nem olyan szegény ugyan, de nagyon takarékos ... jó szolgálata van s amit megkeres, mind a szegény beteg anyjának és kis testvéreinek adja. Tőle beérném azzal is, mikor olyan nyájasan mondja: »Köszönöm, kedves majszter ur!« — Ez a kis Marika mégis boldog ... (Sohajt.) Még él az édes anyja. Szegény jó apám, kedves jó anyám ... ha élnének, milyen szívesen dolgoznám érettök is! Szépecskén megélhetnének itt velem és akkor olyan boldog volnék No, Isten másképp akarta, bele köll nyugodni, legyen meg az Ur akarata. (Könnyes szeméit törli.)

Második jelenet.

Várfalvi báró. *Előbbi.*

Várfalvi (belépvé.) Jó reggelt, majszter uram!

János (meglepetve és zavarodottan ugrik föl.) Jó reg ... alázatos szolgája ... méltóságos báró ur ... nem is tudom ... lehetséges-e ... a báró ur!

Várfalvi. Persze hogy én vagyok. Miért csodálkozik annyira?

János. Hát ... hát csak, mert az én szegény műhelyemben nem szoktak ilyen uri emberek megfordulni. Nem tudom, minek köszönhetem ezt a nagy megtiszteltetést.

Várfalvi (nyájasan mosolyogva.) Az igazat megvallva, biz' én nem is jöttem azért, hogy mértéket vétessek. Csak jó szomszédi látogatóba jöttem, hiszen egy házban lakunk.

János. Igen is, tudom, épen itt fölöttem méltóztatik lakni.

Várfalvi. No lássa!... és így tulajdonkép már rég ismerjük egymást.

János. Nem is gondoltam, hogy a báró ur észre vett.

Várfalvi. Hogyne! Hallom, amint itt vigan dalolgat. Nagyon szeret dalolgatni, sokat dalolgat.

János. Az ám, biz' én szeretek dalolgatni. Tetszik tudni, mindjárt jobban megy a munka, ha az ember dudolgat hozzá. Én meg egész nap dolgozom, hát egész nap dalolgotok is.

Várfalvi. Éppen azon csodálkozom, hogy mindig olyan jókedvű.

János. Az már igaz, jó kedvem van.

Várfalvi. Soha sem is volt semmi szomorúsága?

János. De bizony volt. El is pityeredem néha, mikor eszembe jutnak az én jó szüleim, akik meghaltak; pedig bizony még éldelegélhettek volna, mert nem voltak öregek.

Várfalvi. Derék szülei voltak, ugy-e?

János. Meghiszem azt! Hét vármegyében sem akadt volna párjok.

Várfalvi. Bizonyosan tőlük örökölte vidámságát.

János. Az már alkalmasint úgy lesz. Szegény jó apám mindig azt mondogatta: »Jancsi fiam, légy mindig jó és becsületes, nyájas és vidám, és akkor nem lesz semmi bajod ezen a világon.«

Várfalvi. No, ez szép tanács ugyan, de nem mindig válik be. Lehet az ember jó és becsületes, nyájas és vidám s mégis érheti baj és bubánat.

János. Meglehet, de én még nem tapasztaltam.

Várfalvi. Nem volt soha baja-gondja? Hát azon sem aggódott soha, hogy lesz-e mindig jó keresete, amiből megélhet?

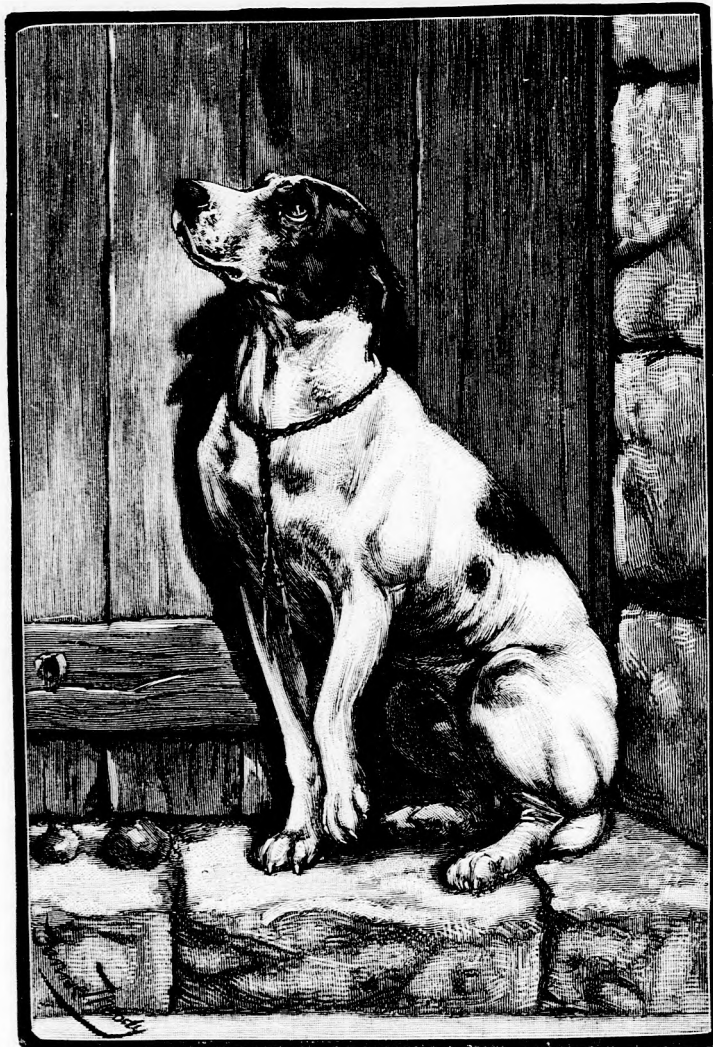
János. Biz' az nekem még soha sem jutott eszembe. Annyit mindig keresek, hogy megvan a mindennapi kenyerem. A többit a jó Istenre bízom. A mesterségem nem valami fényes, az már bizonyos, de meg lehet élni belőle és még juttathatok valamicskét a szegényebbeknek is.

Várfalvi. No, ez derék dolog. Ámbár tudja, kedves fiatal majszter ur, aki olyan nehezen keresi meg, annak nem is kötelessége, hogy megossa azt a keveset.

János. Hja, de mikor én még gazdag vagyok sok jó emberhez képest. Itt van például az öreg Ambrus, az a szegény

hárfás. Nem koldus ám az! Hallottam a hírét, hogy hajdan igen jó muzsikus volt.

Most már előregedett és csak úgy házról házra vándorol és muzsikál. A hány-

VISSZATÉRT HŰ BARÁT. (Lásd a 286. lapon.)

szor itt pengeti a hárfáját a mi utcánkban, mindig megkapja tőlem a magagaraskáját. Már tudja is és bejön érte.

Várfalvi. Ez már csakugyan nagylelkűség, mert nincs is szüksége a más nótájára annak, aki maga oly szépen tud éne-

János. Oh, a báró ur gúnyol.

Várfalvi. Dehogy is gúnyolom! Sokszor hallom és hallgatom.

János. Ez nagy megtiszteltetés rám nézve. Így még jobb kedvvel és többet fogok dolgozni.

Várfalvi (félre.) Jaj! Az kellene még. (Fenn.) Igen, sokszor hallom, s azt vettem észre, hogy reggel nagyon korán, szinte még hajnalban kezdi.

János. Persze! Korán dologhoz kell látni, ha azt akarom, hogy legyen mit harapni. És mihelyt dologhoz látok, rágyujtok a nótára is.

Várfalvi. Vettem észre. Sokszor fölébredek rá.

János (meghökkenve.) Fölébred? Igaz a! Bizony az urak nem szoktak oly korán fölkelni, mint a magunkféle szegény ember.

Várfalvi. Persze hogy nem. Mert későn fekszünk le, és mikor lefekszünk is, sokféle gondolat izgat. Gyakran csak hajnal felé szenderülök el és éppen ekkor aztán ön...

János. Én éppen ekkor rákezek a nótázásra és nem engedem aludni. Erre bizony nem gondoltam, pedig ez valóságos gonoszság. Bocsássa meg, báró ur. Mától fogva föl sem nyitom többé a számat.

Várfalvi. Ej dehogy, dehogy! Ilyen áldozatot a viláért sem kívánok.

János. Az nem áldozat, csak kötelesség. Szegény jó apám mindig mondta, hogy ne tegyek a magam multságára soha olyat, amiből másnak kellemetlensége származhatik.

Várfalvi. Igen, ez nagyon bölcs intés volt, az apja igazán derék ember volt.

kelni. De hát mindenben meg köll tartani a mértéket. Nem szükséges, hogy lemondjon kedves szokásáról, csak éppen kissé később fogjon hozzá, így aztán mind a ketten meg leszünk elégedve.

János. Ha a báró ur megengedi... így még jobb lesz. Mert egészen elnémulni... az csakugyan kissé nehezemre esett volna. De ha netalán néha megtalálnék feledkezni magamról és nagyon korán hozzáfogni, ne tessék nagyon haragudni... Ez csak eleinte fog megeshetni, amíg leszokom. Tetszik tudni, az ember nem szokik le mindjárt. De majd rajta leszek, hogy eszemben tartsam. Bizony sajnálom, hogy eddig is zavarтам méltóságodat, és nagyon kérem, ne tessék haragudni.

Várfalvi. Dehogy, dehogy! Ellenkezőleg, én kérem, kedves barátom, ne vegye rossz néven, hogy ilyen kívánsággal jöttem ide. De lássa, kissé beteges is vagyok, amugy is álmatlanságban szenvedek; hát azért gondoltam, hogy biz' én megkérem, ilyen fiatal ember nem veheti rossz néven.

János. Ments Isten! Csak azt sajnálom, hogy eddig is nem tudtam.

Várfalvi. Ön igazán derék ember. Azt hiszem, jó barátok leszünk ezután is. Isten önnel. (Kezet nyújt.)

János (hajlongva.) Alázatos szolgája... nagy szerencsémnek tartom... csak méltóztassék velem parancsolni. (Várfalvi el.)

Harmadik jelenet.

János, majd Pista.

János. Szegény báró ur! Ki hitte volna! Ilyen gazdag ember és nem tud

aludni! Bezzeg én, amint lehajtom a fejemet, már alszom, mint a murmutér. Bizony, szinte azt hiszem, nem is cserélnek vele ... mi haszna van annyi kincse, ha nincs édes nyugodalma? No, majd vigyázok, hogy reggelenként ne háborgassam ... hadd aludjék szegény.

Pista (belép.) Adjon Isten jó napot, majszter uram.

János. Fogadj Isten! Mi jót hozott? Tán csak nem lyukas a csizmája?

Pista. Nem is afféle dologban jöttem, hanem a gazdám küldött, hogy adjam át ezt a kis csomagot.

János. Ugyan mi lehet az?

Pista. Nem rossz portéka. Mert a báró ur azt mondta, mikor a kezembe adta: »Pista, jól vigyázz rá, mert száz forint van benne«.

János (hüledezve.) Száz forint?

Pista. Annyinak kell lenni. Jó is lesz, ha megoldassa, hogy aztán hiba ne legyen.

János. De az nem lehet ... itt valami tévedés van ... a báró ur nem ide küldte.

Pista. Nincs abban semmi tévedés ... nézze, még rá is van írva a neve.

János. Mégsem lehet. Én ezt nem fogadhatom el. Száz forint! Már ugyan miért adna a báró ur nekem száz forintot?

Pista. Ugy fél-füllel hallottam, mikor mondta, hogy egy kis kárpótlást akar nyújtani azért, hogy megzavarja majszter uramat kedvencz szokásában.

János. Csakhogy én nem fogadhatom el! Az volna csak szép, ha az ember megfizettetne ilyen apró szivességet.

Pista. Ej dehogya fizeti azt meg. Csak egy kis szivességet tesz ő is, a milyet tud. Pénze van sok, hát ad belőle. Soha se kináltassa magát olyan nagyon, elfér ez a pár bankó a zsebében.

János. De mikor az mégsem lehet ...

Pista. Hát pedig mégis csak itt hagyom. Majd adna a báró ur, ha vissza vinném! Nem lehet vele tréfálni. És igaz is volna, ezt sértésnek vehetné.

János. Gondolja?

Pista. Természetesen. Mindenki annak veszi, ha jó szívvvel ad valamit és nem fogadják el.

János. No ... ha már éppenséggel nem lehet másképp ...

Pista. Persze hogy nem lehet. Csak dugja zsebre és vegye jó hasznát. Isten áldja meg. (El.)

Negyedik jelenet.

János, később Ambrus, majd Marika.

János. Ez már aztán valami! Ekkora szerencse! Ilyenről még csak álmodni sem tudtam volna. Száz forint! Igazi, valóságos száz forint! És az mind az enyém. (Nevet.) És csak azért, hogy reggelenként fogjam be a számat! Hát ugyan hallott már valaki ilyen bolond szerencsét? (Kibontja a csomagot és az asztalra rakja a bankókat.) Csupa szép ötösök ... mind ujdonat új ... persze, az ilyen nagyurak csupa szép pénzt tartogatnak. (Olvassa.) Öt ... tiz ... tizenöt ... husz ... ötven ... hetven ... száz! Megvan az, nem hiányzik a százból egy fél krajczár sem. No János, ezt sem hitted volna ma reggel! Mint szegény ördög keltél föl és mint gazdag ember fekszel le ...

Száz forint! Szinte hihetetlen. Megolvassom még egyszer. (Kint az utcán hárfajáték hallatszik) Eh, mit alkalmatlankodik most itt ez a vén hárfás! Kizavart a számlálásból, most újra köll kezdenem.

Ambrus (megjelenik az ajtóban.) Csés jó napot, majszter uram. Már bizony azt hittem, hogy beteg.

János (gyorsan az asztal elé áll, hogy eltakarja a pénzt). Azt hitte? Már ugyan miért hitte?

Ambrus. Mert nem állt ki az ajtóba és nem kaptam meg a garaskámat.

János. Nem kapta meg? No lám! Ugy beszél, mintha adósa volnék vele.

Ambrus. Ments Isten . . . dehogyt! Csak úgy gondoltam, hogy mert eddig mindig olyan barátságos volt hozzám . . .

János. Voltam, mert úgy tetszett, most pedig nem tetszik . . .

Ambrus. Oh, az már más . . . Ugy hát csalódtam . . . bocsánatot kérek . . . csak azt hittem, hogy olyan jó ember . . .

János. Rosszul hitte . . . vagy . . . bánom is én! De ide most nem hívta senki, hát menjen innen Isten hírével.

Ambrus. Megyek, megyek . . . ne is féljen, közel sem jövök többé a küszöbéhez. (El.)

János. No, csakhogy elkotródott! Remélem, nem látta a pénzemet . . . Ezek az utcai csavargó muzikusok nagy tolvajok. Különben is vigyáznom kell . . . sok gonosz ember van a világon és mindjárt kiszimatolja, hol van valami elemelni való. (Leoldja a kötényt és a pénzre teríti.) Még meglátja valaki, ha

benéz. És ha megtudják . . . az a Pista bizonyosan elfecsegi . . . még rám törnek éjjel . . . És ennek az ajtónak becsületes zárja sincs. (Beteszi az ajtót és becsukja.) Még ma csináltatok rá jó erős angol lakatot. A pénzt pedig eldugom . . . de hová? (Körül nézeget. Az ajtón kopogás hallatszik.) No, ki az már megint?

Marika (az ablakon benéz.) Én vagyok. Mért csukta be az ajtót?

János. Mert nekem úgy tetszett. Kinek mi gondja rá?

Marika. No no, hiszen csak nem sértettem meg azzal a kérdéssel? Mindig nyitva szokott lenni. Én meg sietek, elhoztam a czipőmet, hogy igazítsa össze; de nagyon sürgető ám. Ugy-e, még ma megcsinálja?

János. Persze! Tüstént, izibe, egyébre sincs gondom, mint a kisasszonynak szolgálni.

Marika. Ejnye de furcsa ma, kedves majszter ur. Mintha kicserélték volna.

János. Ha kicserélték, jól tették.

Marika. Bizony nem jól tették, mert rá sem lehet ismerni. No, hagyjuk a tréfát. Igazán nagy szükségem van a czipőmre . . .

János. Már arról nem tehetek.

Marika. Nem tehet? Hát nem akarja megcsinálni? Máshoz menjek?

János. Amint tetszik. Én nem tartóztatom.

Marika. Igazán nem értem . . . de ha így megváltozott, hát akkor megyek is. Azt hittem, jó barátom . . . no . . . csalódik az ember. Ne féljen, nem lát

engem itt többször. Bizony sajnálom, hogy ennyire csalódtam. (El.)

Ötödik jelenet.

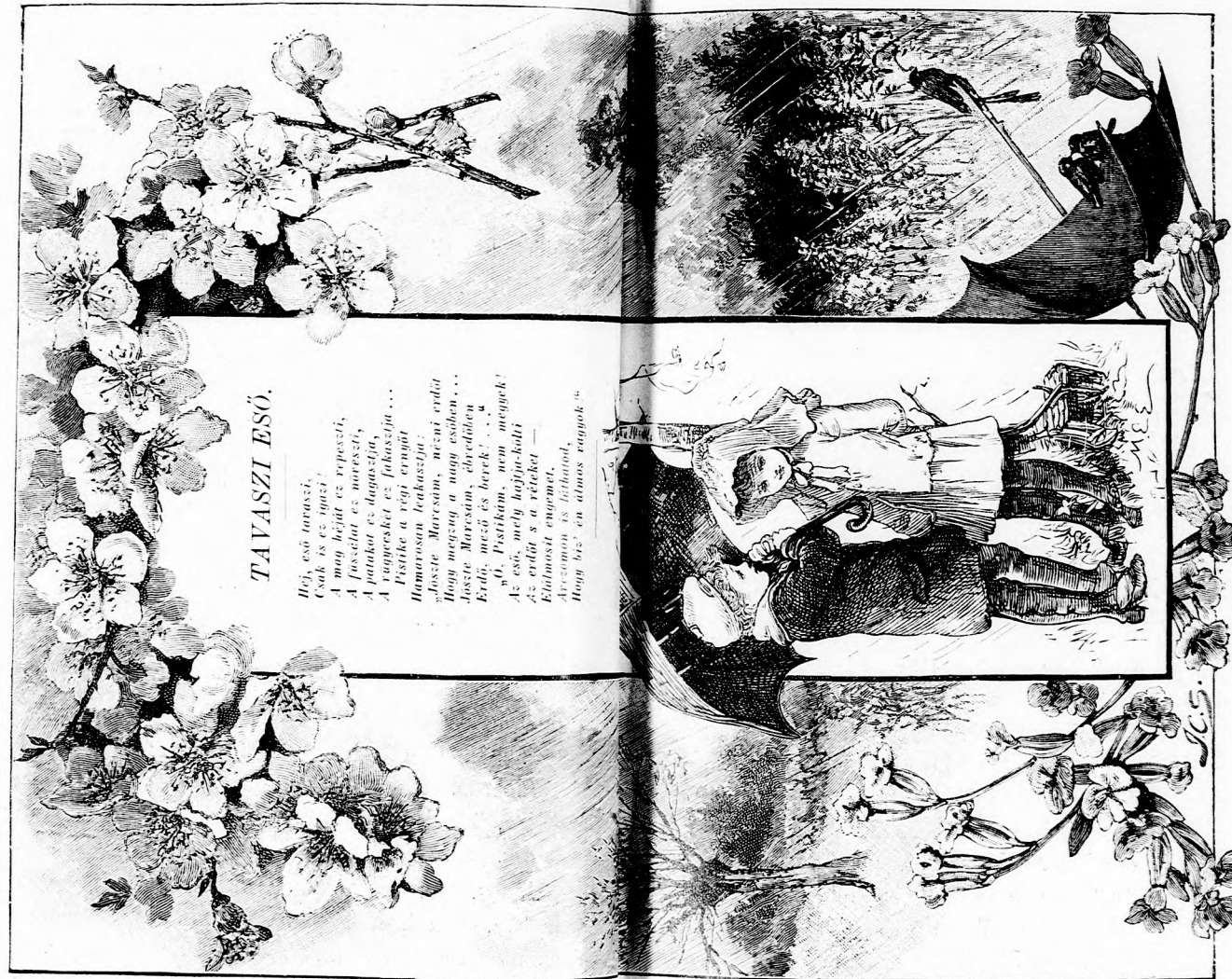
János, majd Várfalvi.

János. Csalódtott!... Hát csalódtott! Bánom is én! Aztán mi-ben csalódtott? Az a vén czin-czogó muzsikus is azt mondta... No... az igaz, talán kissé durván beszéltem velök... de hát minek jöttek éppen most? Persze, nem tudhatták... és eddig mindig nagyon jó barátok voltunk... most ki tudja, mit gondolnak rólam! De igazuk is lesz. (Elgondolkozik.) Az mégis furcsa, hogy mihelyt gazdag lettem, két emberrel kevesebb szeret és azt hiszi, rossz ember vagyok, durva, és barátságatlan. Ez bosszantó... És úgy bezárkóztam ide, mint valami gonosztevő, aki fél. Ördögös sok pénze, ez mind csak emiatt van. Egészen elrontotta a kedvemet, el nem tudnék fujni egy nótát a félvilágért sem. Hát érdemes így kincset birni? Hisz' ez nem szerencse, hanem inkább átok. Ha mindenki hátat fordít, rossz embernek tart, soha sem lesz többé egy jó óráim.

Inkább leszek megint szegény. (Kinyitja az ajtót.) Ni, éppen itt jön a báró ur. Instálom alásan, méltóságos uram... szabad kérnem egy perczre?!

Várfalvi (belép.) Mit kíván kedves barátom?

János (zavartan akadozva.) Csak azt

TAVASZI ESŐ.

Haj, eső tavaszi,
Csak is ez igaz!
A mag bóját és repestét,
A fűszelét és norestét,
A patkót és lagasztót,
A rüppesket és fobasztót...
Pisike a régi erényt
Hamarosan lekasztót:
„Jusztie Marcsám, nézni erőt!
Hogy megeng a nagy esőben...
Jusztie Marcsám, elreádólu
Brdó, mecó és berek?...
”
”Ó, Pistikám, nem megyek!
Az eső, mely hajlít-kelti
Az erőt s a véteket
Elromosít engemet.
Arccsamon is lóhatalod,
Hogy bír' en állmas vagyok!”

kérem alásan... köszönöm alásan... a nagy jószágát, de ne tessék megharagudni, nem köll nekem ez a sok pénz, tessék vissza venni.

Várfalvi. Mi jut eszébe? Már ugyan miért?

János. Mert a mióta itt van ez a

lan lettem; megérdemlem, hogy az emberek elforduljanak tőlem.

Várfalvi (mosolyogva.) Már értem. Elkábitotta ez a kis vagyon, bizonyosan, mert sohasem volt még ennyije. De hát ennek nem az az orvossága, kedves, fiatal barátom. Akinek helyén van a szive, aki derek ember, az éppen a szerencsében bizonyítja be. Szegénységében, bal sorsban mindenki jámbor és szelid, jószívü és keresi embertársai kedvét. De a szerencse próbálja meg az igaz embert, nem válik-e elbizakodottá, önzővé, szivtelenné. Hát majd meglátjuk, mi lesz a vig nőtázó majszterből.

János (hirtelen földerült arccsal.) Az marad, ami volt! Ezeket a szavakat jobban köszönöm, kegyes jótevőm, mint magát a kincset. Most már rátaláltam a nyitjára. Nem féltetni fogom a kincsemet, hanem jóra fölhasználni s jó sorsomért azzal leszek hálás, hogy még jobb leszek másokhoz. Szaladok is mindjárt, még talán utól érem a vén Ambrust... ma két hatost kap... Marikának még ma foltozom meg a czi-

pöcskéjét. Megmutatom, hogy ha szerencse ér, nem leszek rá érdemetlen!

(A függöny legördül.)

pénz, nem vagyok többé az, aki voltam; pedig azelőtt jobb voltam. Már két jó barátomat megbántottam, mindenkiről rosszat gondolok, durva és barátságta-

K I S N Y Ű L.

(Képpel a czimlapon.)

JÓ DOLGA van a nyuszinknak,
Igaz a!

Már most mindig friss füvet kap
Nyuszika.

Fűzes-éren szedegetjük,
Elejébe teregetjük,

S jóízűen eszik a.

Jó dolga van; de még jobb lesz,
Hogy ha majd

Kis kertünkben a káposzta
Is kihajt.

Igazán csak ezt szereti,
Majszolgatja, eszegeti,

S ennél különb falatot nem is ohajt.

M I M I É S B I B I.

— Csicza-história. —

— ÉDES Mimim, hagyj fel már a kereséssel abban a régiládában, szólt Bibi; még meg fogod sérteni magad, s utóvégre sem fogsz találni semmit.

— Hallgass! Nem értesz te ahhoz, hangzott ki elutasítólag a ládából. Amit én megszagoltam, itt kell annak lenni; s addig kutatok, míg a kolbászt meg nem találok!

S mind mélyebben kotorászott a kis Mimi, a pákoz cicza. De, habár a ládának már a közepén volt, még sem talált egyebet papirosnál.

— Mimi! Bibi! hangzott most két vidám leány-hang. Bibi figyelt, mialatt gyönyörrel kezdett el dorombolni.

— Ezek a házi gyermekek, vélekedék a kis cicza. Bizonyosan azt akarják, hogy a kertbe menjünk játszani velük.

— Még csak ez hiányzott! elégedetlenkedett Mimi. Semmi kedvem, hogy

csöndesen ott feküdjem a baba-kocsiban a hideg porcelán-képü babák között, vagy hogy ide s tova hurezoltassam magam! Ilyenkor legföljebb levél, répa vagy bogycsú jut uzsonnául, amit pedig szivemből utálok. Van jó dolgom, hogy lemenjek!

— Szégyeld magad, Mimi! mondá Bibi; hiszen tudod, hogy a vajás kenyérből is juttatnak mindig egy jókora darabot, s a kis lányok nem rég meg is ígérték nekünk, hogy a legközelebbi alkalommal meghivnak minket is, és akkor tejet és süteményt kapunk. Egy igazi kerti mulatság fog az lenni!

— No, már az más. Ilyen napokon persze egy kissé másképp is áll a dolog. Hát nem bánom, megyek le a kertbe én is. Csak éppen ma nem. Menj le magad, siess, mert még fel találnak jönni.

Erre Bibi figyelni kezdett. Midőn Mimi társának szomorú arcát látta, barátságosabban folytató:

— Ha nagy darab kolbászt találok, neked is juttatok belőle. Csitt! Már jönnek is!

Valóban, gyermek-léptek hallatszottak. Bibi a nyitott ajtón gyorsan kisurrant.

— Itt a Bibi! kiáltá az egyik kis leány vidáman. Hát Mimit nem hoztad magaddal? Vagy azt gondolod, hogy már lenn van, mivel te is lefelé szaladsz? Csukjuk be jól az ajtót, és keressük együtt. — Képzeld csak, Bibi!... mama és papa néniékhez kocsiztak. Mi nem mehettünk velök, mert Mariska náthás. Egész egyedül maradtunk itthon. Mamácska megengedte, hogy már ma tartsuk meg a kerti ünnepet A hársfa

alatt már mindent olyan szépen berendeztünk. Mama kiadta az új kávéfőzőt, a kis kannából pedig kávéfőzőt tölteni; tudod, nem igazi kávéfőzőt, csak tejet; de azért úgy lesz, mintha kávéfőzőt innánk. De hol is van az a Mimi?

Igy csacsogva, össze keresték a háznak minden zege-zugát, az udvart a kertet ... de Mimit természetesen nem találták.

Végre eljutottak a mulatság helyére. Ez igazán csinosan volt elkészítve. Két nagy láda volt az asztal, rajta egy nagy katulya. Ezen voltak elrendezve a szép findzsák és a süteményes tányér, mely hivogatólag nézett rá az érkezőkre.

A Vicza bábu pedig fontoskodó arccal ült székén.

Csupán Rózsika nézett szomorúan maga elé.

— Csak jönne már, mondá; úgy szereti a süteményt!

Bibi sem akart csöndesen ülni a Mariska ölében.

— Ereszd el, mondá Rózsika; én azt hiszem, Bibi tudja, hol van Mimi.

Bibit lebecsülték és ez futott, amint csak vitték lábait, s bekiáltott az ajtón:

— Hamar gyere Mimikém! Nagyban áll a mulatság!

Ekkor a láda teteje egyszerre csak lecsapódott és mindjárt rá panaszos nyávogás hallatszott.

— Jaj a lábam! Oda van a lábam! Ez a buta fedél rá esett és egészen össze zúzta.

— Szegény Mimi! sajnálkozott Bibi, jöszte hát szaporán!

— Az ám! . szaporán ... mikor az ajtó be van csukva. De még nem is igen kívánczom én ki innen. Még hogy nevéssenek rajtam! Oh, oh! Ez bizony rettenetes, hogy nem kaphatok semmit abból a süteményből!

— Akkor hát a kolbászt edd meg magad; nekem ne is tégy félre belőle!

— Miféle kolbászt? Semmit sem találtam a kolbászból! Nyoma sincs. Csalódtam vagy rászedtek. Lehet, hogy valamikor a papirosba volt göngyölve, de egyéb nem tudódott ki felőle. Máskor okosabb leszek. Jaj a lábam!

Egyebet nem hallott Bibi, mert lefuttott a kertbe. Mikor a gyermekek megint a kis cizca nélkül látták vissza jönni, magukban csinálták meg az ozsonnát.

De mikor Mimit másnap meglelték a kamrában, egy régi takarón alva találták. Még sokáig tartott a fájdalma, de a két kis leány csakhamar kitalálta, mért nem vett Mimi részt a kerti mulatságban.

Bauer Ágnes német eredetije nyomán

Wertheim Adrienne.

BABA-SUSZTER.

(Képpel a 284. lapon.)

BURCSA, nagyon furcsa! Senki sem tagadhatja, hogy sok csodálatos dolog van a világon, A kis Klárka is úgy találta. Már például mindjárt az is, hogy reggel felhúzzák a lábára a cipőt, este pedig, mikor lefektetik, meg lehúzzák. Hát minek húzzák fel, ha megint lehúzzák? Mikor az olyan unalmas és alkalmatlan.

— Már annak úgy köll lennie, mondja a szigorú mama.

És akár furcsa, akár nem, de a mama ebben nem tágit.

— De hát a Viczám mért fekszik czipőstül?

— Az más, te kis buksi. Annak olyan a czipője. Nem is gázol porban, sárban.

— De ha nekem lehuzzák, én is lehozom neki.

— Nem lehet.

— Mért nem lehet?

— Mert az csak úgy van ráfestve a lábára.

Ez már megint furcsa volna. Olyan czipő, amely csak rá van festve a lábra. Nem is lehet az. Klárrika nem is hitte. A mama ezt csak neki mondogatja.

— Majd megigazítom én, hogy le lehessen huzni. Ha én nem fekszem czipőstül az ágyba, Viczának sem szabad. Ha úgy illik, jól van, de akkor vele is megtartatom a regulát.

Hozzá is fogott mindjárt másnap. Alaposan megvizsgálta a Vicza czipőit. Igaz, hogy csakugyan nem bőrből valók voltak, mint a Klárrika czipői.

BABA-SUSZTER.

— De mégis feketék . . . hát bizonyosan mégis le lehet huzni.

Huzta-huzigálta, de csak nem jött. Már pedig le kell jönnie, csak azért is! Csak jól meg kell fogni . . . talán jó lesz egy kicsit jobbra-balra csavargatni . . . így ni! Lám, már mozdul, szinte recseg.

Igen bizony, úgy megmozdult, hogy egyszerre csak ott maradt Klárrikának a kezében lábastul, mert letört.

Hüledezve nézte Klárrika; és aztán mit tehetett? Sirva fakadt. Oda a szép Vicza, tönkre van téve!

Igy találta a mama.

— Látod, látod, kis oktondi! Most már vége. És most nem lesz Viczád Karácsonyig. Akkor talán hoz a Jézuska, de csak úgy, ha odáig megtanulod, hogy nem kétkedel a mama szavában, hanem megbizol benne, mert amit te nem értesz, azt ő tudja jól és mindig javadra ad tanácsot.

VITÉZ ROHAM.

MOST már jaj neked, ádáz gonosz ellenség! Eddig hetykéltédél, uton-utfélen garázdálkodtál, megkergetted a védtelent; de most ütött a büntetés órája és megkapod gonoszságaid méltó jutalmát!

Ideje is. A minap Dórika sietett holtalaványan a szobába s a vakmerő ellenség egészen a tornáczig üldözte. Tegnap a szelid Janika járt hasonlóképen és ma meg már éppenséggel mi történt! A szomszédék Ferikéje jött látogatóba, az az csak jött volna, de a kapuban ott állt a veszedelmes ellenség, és dehogy mozdult volna el, hogy utat nyisson. Inkább megindult Ferike felé, aki mit tehetett egyebet? — futott haza.

Az ablakból látta ezt Andorka: a vitéz, nagy és okos Andorka és nemes haragra lobbant.

— Nem, ezt már nem tűrhetjük tovább! A szakácsnénak hiába mondom, hogy ölje le és süsse meg azt a gonosz, vakmerő kakast; nem teszi. No jól van, hát majd megbirkózunk vele mi magunk. Elpusztítjuk a föld színéről.

— Persze, ha az olyan könnyű volna! szólt Ferike. De ki mer hozzá közel menni?

— Oh, merni én magam is mernék, felelé Janika büszkén. Mernék bizony... de hát azt akarom, hogy teljes legyen a győzelmünk és nektek is legyen részetek benne. Mindjárt áthivom Ferikét és a testvéreit, fölfegyverkezünk, aztán megtámadjuk a vakmerő kakas urfit. Majd meglátjuk, merész-e szembe szállani?

Össze ültek nagy hadi-tanácsba Andorka, Dórika és Janika, meg a szomszédból Ferike, Eduska és Pistike, és egyhangulag elhatározták a támadó hadjáratot. Vagy győznek, vagy ám jöjjön, aminek jönni kell!... de azt többé nem tűrik, hogy az a vakmerő, elbizakodott kakas őket továbbra is megkergesse.

— Nézzétek, itt van jó fegyver, szólt Andorka. Itt vannak a tavalyi paszulykarók. Mindenki vegyen egy szálát és aztán előre!

Sorakoztak és minden veszedelemre elszántan roham-lépésben indultak meg. Az ellenség kevély elbizakodással sétált az udvar tulsó sarkában, éppen a kerítés mellett.

— Nagyon jól van, szólt Andorka, hadvezéri mély belátással. Ott sarokba szorítjuk, el nem menekül, vége neki!

És közeledtek hősies vitéz rohamban. A garázza kakas eleinte rájuk sem hederített; de csakhamar látta, hogy ennek a fele sem tréfa. És nem is tudom, mi történt volna, ha egyelőre egyéb nem történt volna. Mert az történt, hogy amint közel értek, Andorka úgy találta, hogy valami kavics szorult a cipőjébe, nem mehet tovább; Ferikének véletlenül kiesett a dárda a kezéből s vissza kellett fordulnia érte. Mindegyiknek esett valami baja, hogy nem mehetett tovább, csak a jobbról legszálelen volt kicsi Dinike nem nézett se jobbra, se balra, hanem rohant tovább. No, mi lesz most! Rettegve várták az elmaradottak.

És mi lett? Hiszitek, nem hiszitek, de az lett, hogy az a veszedelmes, gonosz

kakas, mikor Dinike a nagy bottal feléje sújtott, ijedten szárnyra kapott és csufosan megfutott. Hát Dinike üldözőbe vette és addig-addig üzte, míg a kakas szégyen-szemre fölrepült a kerítés tetejére, ahol nem lehetett hozzá férni. Már ekkor azonban ott valának Dinike mellett mind a többi vitézek is.

— Elmenekült, de megvertük, mienk a győzelem! kiáltá Andorka büszkén.

— Megvertem ám én magam, szólt Dinike még büszkébben.

Már ezt sehogysem tagadhatták. Ami igaz, igaz.

— No jól van, hát tied a győzelem. De biz' az nem is volt nehéz, mondá a vitéz és bölcs Andorka. Hiszen ugy látom, kár volt ijedezniük. Soha nem próbáltuk meg: van-e igazi veszedelem, pedig mindjárt megtudtuk volna, ha csak egyszer is szembe szállunk. Tehát jövőre legyen bátorságunk. Ne féljünk, míg nem tudjuk, van-e mitől.

VISSZA TÉRT HŰ BARÁT.

(Képpel a 276. lapon.)

SZEGÉNYES szobában, pislogó mécsnél virrasztott szomorú gondolataival egy halvány képű, öreges ember. Arra gondolt, hogy volt az még csak nem igen régen is ... Akkor még palotában lakott, czipra ruhás szolgák környezték és egyik jó barát a másiknak adta kezébe a kilincset. Vendégség volt délben, este, alig tudott megpihenni a sok látogatótól.

Aztán jöttek a bajok, csapások s a gazdag urból koldus lett, palota helyett sze-

gényes viskó lett a hajléka. Nem zavarta már itt senki, rá sem nyitotta soha senki az ajtót, még az utcán sem ismertek rá. Csak egy hű társ kísérte a szegénységbe: szép kutyája. De már ez sincs vele.

— Nem adhatok én neked ennivalót, jó kutyám. El vagy kényeztetve, itt pedig száraz kenyérhaj is alig jut. És nem is való, hogy ilyen drága, szép állatot tartsak. Emlékszem, hajdani jó barátaim közt volt egy, aki nagyon szeretett volna téged megvenni. Akkor nem adtalak. Most oda adlak. Ott jó dolgod lesz.

Elvitte és az egykori jó barát megvette a szép állatot. Az a kis pénz nagyon ráfért a szegény tönkre ment emberre. Azt nézegette most ott a pislogó lámpánál és nagyot sohajtott hozzá. Egyszerre valami kaparás hallatszott az ajtón. Aztán meg halk, fájdalmas vinyogás.

— Mi ez? Mintha a kutya volna itt!

Nem is volt másképp. Ott szükölt már nagy ideje az ajtó előtt s mikor ez kinyílt, örvendezve rohant be és ugrálva hízkelkedett régi gazdájának. Nyakában az elszakított kötél bizonyította, hogy biz' ő megszökött az uri házból, hol jó módja lett volna.

— Mit? Vissza jöttél? Nem akarsz ott maradni? Velem akarod megosztani a szegénységet? Hűséges jó állat! Igen. maradj velem, legyen legalább egy hű barátom. Reggel vissza adom a pénzt, amit érted kaptam. Ha megértenéd, hű állat, bocsánatot kérnék tőled.

Reggel vissza vitte a pénzt a gazdag urnak, az egykori jó barátának, ki most csak a pitvarban állt vele szóba és csodálkozott a dolgon.

— Oh, érthető az, kérem, szólt a tönkre ment ember. Tetszik tudni, ez a kutya csak afféle oktalan állat ... ez szereti szegénységben is azt, akit gazdagságában szeretett.

Elszégyelte magát a hűtlen jó barát. És győzött benne a jobb indulat. Kezet nyújtott és így szólt:

— Igaz, mi mindnyájan csuf hűtlenséget követtünk el. Cserben hagyunk, mikor bajba jutottál. Jóvá tesszük. Itt a kezem, megsegítünk, talpra állítunk és közös erővel sikerülni fog, hogy vissza szerezzük neked, ha nem is mind, de legalább részben, amit vesztettél. És hű barátaid leszünk jó és bal sorsban.

Ugy lett. S mikor láttak a hű ebet, megsimogatták.

— Oktalan állat vagy, de hűséged mutatta meg nekiünk is az igaz utat.

A HERVADT VADRÓZSA.

— Kicsi történetke Tamás bácsitól. —

MIKOR én olyan hét-nyolcz éves kis vitéz voltam, nagy gyönyörűségem telt benne, ha az apám beeresztett a szobájába és elővette sok szép könyvei valamelyikét, aztán olvasott vagy elmondott belőle valami szép történetkét. Meg is tette sokszor.

Egy napon megint így mulattunk s éppen egy igen ócska mese-könyv került sorra. Amint ebben lapozgattunk, egyik lapon egészen száraz, elfakult vadrózsa tünt elő, mely teljesen laposra nyomódott a könyv lapjai közt.

— Ni, micsoda szemét van itt! mondtam s le akartam fujni.

De a hervadt vadrózsa oda volt ragadva a papirhoz, apám pedig elkomyodva mondá:

— Ezt ne bánts! És ha valamikor kezdebe kerül, becsüld meg, mert szép emlék fűződik hozzá.

— Micsoda? Mondd el kedves apa!

— Elmondhatom, talán már megérted. Régi dolog, bizony van már idestova harmincz esztendeje... akkor én éppen olyan kicsi legény voltam, mint te most. Künn laktunk szüleimmel falun s egy szép nyári reggel sétálni mentem a fűzesbe. Vigan fűtörésztem, de egyszerre torkomon akadt a vig fűtty, mert meglepő látvány tünt elémbé. Egy fa

alatt, fejét-vállát félig a fához támasztva, egy nő feküdt, ölében kicsike gyermekkel. Aludtak mind a ketten. A kicsike piros-pozsgás volt, de a nő annyira sápadt, hogy szinte megijedtem és szentül hittem, hogy már nem is él, meghalt. Lélekszakadva futottam haza és elmondtam, mit láttam. Jó anyám, a te nagymamád, egy pillanatig sem habozott, hanem a cselédekkel fölkerelkedett s én veztettem őket oda.

Amint oda értünk, a sápadt nő fölnyitotta szemeit.

— Lám, nem halt meg! szólt anyám örömmel. Csak valami nagy baja van. No, keljen föl, jó asszony! Mi a baja?

Az idegen nő bágyadtan nézett reánk és mondott valamit, de nem értette senki. Olyan idegen nyelven beszélt, melyet anyám sem ismert. De már azt megértettük, mikor a sápadt nő fel akart kelni és nem birt. Hamar segítettünk a bajon. Anyám ölje vette a kis gyermeket, a két cseléd pedig emelte a beteg nőt s bevittük a házukba. Ott jelekből csakhamar megértette jó anyám, hogy az idegen nő nem annyira beteg, mint inkább éhségtől, fáradságtól van kimerülve. No, ezen nem volt nehéz segíteni. Ételt-italt kapott bőven, jó ágyat is és másnap már felüdülvé, megerősödvé kelt föl. En meg ezalatt a kicsikével játszottam, aki alig két éves kis gagyogó kedves leányka volt. Nagyon megszeretett, mivelhogy elgyűgyögtem vele.

Három napig volt ott az idegen nő s annyit valahogy megértettünk, hogy Budapestre iparkodik. Ha oda jut, jó dolga lesz. A negyedik napon utra kelt. Anyám adott neki egy kis uti költséget is és könnyező szemmel bucsuzott a szegény idegen. Én pedig jó darabon elkísértem, mert nehezemre esett a válás a kedves piczi babától. Mikor már messzecke voltunk a háztól, az idegen nő megállt és intett, hogy ideje haza térnem. Köny-

nyezve, háladatosán nézett reám és mondott valamit: gyanítottam, hogy köszönetet. És bizonyosan sajnálta, hogy nem értem. Egyszerre fölvidult. Egy vadrózsza-bokor volt ott közel, tele nyíló rózsával. Leszakított két rózsát, megcsókolta s az egyiket nekem adta. Megértettem, hogy emlékül adja. El is tettem, ebbe a könyvbe, ahol most is van.

Kevéssel utóbb elköltöztünk abból a faluból, én iskolába kerültem, az évek multak és bizony lassacskán el is felejtettem ezt a kis esetet. Csak nagy ritkán juttatta eszembe ez a vadrózsza; de hát ezt a könyvet már később nem igen vettem kezembe, mert már nem meséket olvastam, nehezebb dolgokkal kellett foglalkoznom. De az emléket megőriztem.

Sok év mult, szakálás ember lettem s Budapesten éltem, mikor egy barátom látogatott meg. Éppen dolgom volt s míg én irtam, ő könyveimet nézegette. Egyszerre így szólt:

— Ni, te is vadrózsát tartogatsz itt a könyvedben?

— Én is? Hát még ki más?

— Minap egy jó ismerősömnél látam. De annak valami nagy emléke van hozzá fűzve. Azt mondja, hogy a maga és leánya megmentőjére emlékezteti.

Persze, hogy rögtön eszembe jutott a régi történet. Másnap barátom elvezetett ismerőséhez. Vagyonos gyáros család volt, külföldi eredetű, de már jól tudtak magyarul. A házi asszony nem volt más, mint az a hajdani sápadt nő, szép nagy leánya pedig az a hajdani gagyogó kis baba.

Ujra megkötöttük a barátságot és az a hajdani kis baba... az a te mamád, kedves fiam. A jó szívből eredt jó tett emlékéket megőriztük sok éven át híven mind a ketten és ez vezetett el a boldogságra.

Azért tehát a régi kedves emlékeket ne dobd szemétkébe, hanem őrizd meg és gondoldj mindig szívesen vissza arra, amire emlékeztetnek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A »KIS LAP« XLII. kötet 16-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Tegnapelőtt, holnapután.

Helyesen fejtették meg: Décsy Mariska, Kiss Béla, Vanyek Aranka és Olga, Lázár Antal, Schlésinger Adrienne, Bakos Géza, Steiner Boriska, Brüll Elli, László Margit, Thoma Miczike és Ilonka, Finitzer Gizella, Ehrlich Juliska, Paukovich testvérek, Reitzer Margit és Alice, Elsner Margit, Mäder testvérek, Magassy Sarolta, Véghely Flora és Dezső, Sturm Margit, Dunay Margit, Deutsch Rózsika és Imre, Bárkányi Ödön, Beck Irén és Sárika, Weisz Aranka és Rudi, Csipkay Annuska, Pollák Alfréd és Dezső.

Hiányosan fejtették meg: Kricsfalusy Márta, Patterson Margit és Orsolya, Volf Melitta, Braun Miklós, Mössmer Pali, Bercezely Tibor, Frankl Irén.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 16-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Holdfogyatkozás.

Helyesen fejtették meg: Magassy Sarolta, Mäder testvérek, Elsner Margit, Reitzer Margit és Alice, Finitzer Gizella, Paukovich testvérek, László Margit, Brüll Elli, Steiner Boriska, Patterson Margit és Orsolya, Kricsfalusy Márta, Bakos Géza, Décsy Mariska, Schlésinger Adrienne, (hiányosan), Lázár Antal, Dvorszky Paula, Braun Miklós, Kiss Béla, Vanyek Aranka és Olga, Adriányi Esztike, Csipkay Annuska, Bárkányi Ödön (hiányosan), Weisz Aranka és Rudi, Pollák Alfréd és Dezső, Deutsch Rózsika és Imre, Dunay Margit, Véghely Flóra és Dezső, Sturm Margit.

Forgó bácsi postája, tér szűke miatt, a következő számra marad.

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróczi vármegyei inséges hazánkfiái fölségelésére küldöttek: Isaák Laczi 1 frt.

*

A szegény isk. gyermekek szünidei telepére: Csipkay Mária és Anuska 2 frt., Csipkay Jánoska 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.